

Sygnatura akt II AKa 29/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Krawiec (spr)

Sędziowie: SA Witold Franckiewicz

SA Andrzej Kot

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 roku

sprawy **B. J.**

oskarżonej z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 245 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 14 listopada 2014 roku, sygn. akt III K 11/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej B. J. w ten sposób, że:

- 1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt VI części dyspozytywnej oraz orzeczenia z tym związane (punkty: VII, VIII i IX części dyspozytywnej),**
- 2. przyjmuje, iż czyn przypisany oskarżonej w pkt III części dyspozytywnej stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierza jej grzywnę w wysokości 200 (dwustu) złotych,**
- 3. przyjmuje, iż oskarżona, dopuszczając się czynu przypisanego jej w pkt. IV części dyspozytywnej posługiwała się nożem, w związku z czym czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza jej karę 2(dwóch) lat pozbawienia wolności;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej B. J. utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w pkt I ppkt 3 niniejszego wyroku z karami pozbawienia wolności orzeczonymi w punktach I, II i V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i wymierza oskarżonej B. J. nową karę łączną 2(dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 5 i 8 k.k. oraz art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wyżej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat

5, zobowiązując oskarżoną do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i kontynuowania terapii mającej na celu zerwanie z uzależnieniem od alkoholu oraz oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. zwalnia oskarżoną B. J. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy rozpoznał sprawę **B. J.** oskarżonej o to, że:

I. w pierwszej połowie listopada 2013 r. w K., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z nieustaloną osobą, wobec której wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, dokonali rozboju na osobie Z. W., w ten sposób, że używając przemocy w postaci zadawania uderzeń rękoma i nogami po całym ciele oraz uderzając butelką piwa w głowę, doprowadzili w/w do stanu nieprzytomności, powodując obrażenia ciała w postaci urazu głowy z towarzyszącą raną, naruszające czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia plecaka koloru niebieskiego wartości 15 zł, artykułów spożywczych wartości 30 zł, telefonu komórkowego m-ki N. wraz z kartą w sieci H. wartości 50 zł, kosmetyków wartości 20 zł oraz aparatu fotograficznego wartości 30 zł, powodując straty o łącznej wartości 145 zł, czym działali na szkodę Z. W., przy czym B. J. czynu tego dopuściła się będąc uprzednio skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 4.03.2010 r. – sygn. akt: X K 5/10 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbyła w okresie od 10.04.2011 r. do 10.04.2012 roku;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od lipca do sierpnia 2013 r. w K., rejonu (...) działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, kierowała pod adresem Z. W. groźby pozbawienia życia, które to groźby wzbudziły u w/w uzasadnioną obawę ich spełnienia, czym działała na szkodę Z. W.;

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w pierwszej połowie października 2013 r. w K., rejonu (...) dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.000,00 zł, 10 euro oraz telefonu komórkowego marki S. wraz z ładowarką wartości 200 zł, czym działała na szkodę K. O., przy czym czynu tego dopuściła się będąc uprzednio skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 4.03.2010 r., - sygn. akt: X K 5/10 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbyła w okresie od 10.04.2011 r. do 10.04.2012 roku;

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w nocy z 17/18 listopada 2013 r. w K., rejonu (...), posługując się nożem dokonała rozboju na osobie K. O., w ten sposób, że grożąc natychmiastowym użyciem przemocy poprzez posłużenie się w/w nożem, przykładając do go szyi K. O., dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela z pieniędzmi w kwocie 150 zł i 15 euro, czym działała na szkodę K. O., przy czym czynu tego dopuściła się będąc uprzednio skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 4.03.2010 r. – sygn. akt: X K 5/10 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbyła w okresie od 10.04.2011 r. do 10.04.2012 r.;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 18 listopada 2013 r. na Komendzie Powiatowej Policji w L. kierowała pod adresem K. O. groźby pozbawienia życia, w celu wywarcia wpływu na świadka, które to groźby wzbudziły u wyżej wymienionego uzasadnioną obawę ich spełnienia, czym działała na szkodę K. O.;

tj. o przestępstwo z art. 245 k.k.

Po rozpoznaniu tej sprawy Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 14 listopada 2014 r. uznał oskarżoną B. J. za winną czynu opisanego w pkt I części wstępnej i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżoną za winną czynu opisanego w pkt II części wstępnej i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżoną za winną czynu zarzucanego jej w pkt III części wstępnej, z tym że ustalił, iż dokonała ona zaboru na szkodę K. O. telefonu marki S. wraz z ładowarką wartości 200 zł oraz pieniędzy w kwocie 200 zł i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżoną za winną czynu zarzucanego jej w pkt IV części wstępnej, z tym że ustalił, iż grożąc pokrzywdzonemu natychmiastowym użyciem przemocy w postaci uderzenia go małą kryształową popielniczką, doprowadziła go w ten sposób do stanu bezbronności, po czym dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela pokrzywdzonego z pieniędzmi w kwocie 60 zł i 15 euro – to jest czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżoną za winną czynu opisanego w pkt V części wstępnej i za to wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 5.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 i 8 k.k. zobowiązał oskarżoną do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz kontynuowania terapii mającej na celu zerwanie z uzależnieniem od alkoholu.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżył **Prokurator Rejonowy w Lubinie**, zarzucając (dosłowny cytat):

„I. naruszenie prawa materialnego, a to art. 4 §1 k.k., poprzez jego nieprawidłowe niezastosowanie i przyjęcie za podstawę orzeczenia w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt III sentencji zaskarżonego wyroku normy art. 278 § 1 k.k., to jest ustawy w brzmieniu sprzed wejścia w życie art. 2 ust. 2 i ust. 4 ustawy o zmianie ustawy – kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 27 września 2013 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), podczas gdy względniejsze dla oskarżonej było zastosowanie stanu prawnego po wejściu w życie ustawy nowelizującej, albowiem wówczas przypisany jej czyn z uwagi na wartość zabranych w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomych wypełniałby znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.kw.

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów w postaci zeznań K. O. poprzez przyjęcie, że pozostają one niewiarygodne w zakresie w jakim wskazuje on na posłużenie się nożem przez oskarżoną w czasie dokonania rozboju w dniu 18 listopada 2013 r. oraz wyjaśnień oskarżonej poprzez przyjęcie, że pozostają one wiarygodne w zakresie w jakim wskazuje ona, że posłużyła się jedynie kryształową popielniczką, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych na tę okoliczność dowodów wskazuje, że zeznania pokrzywdzonego są spójne, konsekwentne, logiczne, zaś ich wiarygodność nie została podważona przez inne dowody osobowe i dowody z dokumentów, natomiast wyjaśnienia oskarżonej stanowią jedynie wyraz przyjętej przez nią linii obrony – które to naruszenie przepisów postępowania skutkowało błędnym ustaleniem, że oskarżona nie posłużyła się nożem w czasie

realizacji znamion czynu przypisanego jej w punkcie IV wyroku, a w konsekwencji naruszeniem prawa materialnego, a to art. 280 § 2 k.k. przez jego nieprawidłowe niezastosowanie.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że wobec oskarżonej zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna w sytuacji, gdy zgromadzone w sprawie dowody i ustalone okoliczności, w postaci uprzedniego wielokrotnego skazania oskarżonej za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządzone, godzenia przez nią również w inne dobra prawne, obciążających ją właściwości osobistych, przejawiania utrwalonej postawy antyprawnej pomimo młodego wieku, skłaniają do nieuchronnego wniosku, że orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni celów kary, a w szczególności nie zapobiegnie powrotowi oskarżonej do przestępstwa.

IV. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu B. J. za przypisane jej czyny kary łącznej zgodnie z zasadą pełnej absorpcji, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności relewantnych z punktu widzenia wymiaru kary łącznej w postaci faktu, że przestępcze zachowania B. J. były podejmowane z kilkunastodniowymi odstępami czasu, brak jest pełnego związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy tymi zachowaniami z uwagi na to, że oskarżona bowiem bądź to działała samodzielnie, bądź to wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, na szkodę różnych osób pokrzywdzonych, godziła swoim zachowaniem w różne dobra prawne – to jest wolność (art. 190 § 1 k.k.), mienie (art. 278 § 1 k.k.), życie i zdrowie (art. 280 k.k.), a także dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 245 k.k.), nadto wobec oskarżonej orzeczono dwukrotnie karę jednostkową 2 lat pozbawienia wolności za czyny o zbliżonym stopniu społecznej szkodliwości – prowadzi do oczywistego wniosku, że cele kary zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej zostaną osiągnięte jedynie w wypadku orzeczenia kary łącznej zgodnie z zasadą asperacji”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o:

- „1. uchylenie orzeczenia o karze łącznej z punktu VI, VII, VIII i IX części dyspozytywnej,
 2. ustalenie, że czyn przypisany oskarżonej w punkcie III części dyspozytywnej wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i wymierzenie B. J. za ten czyn na podstawie art. 119 § 1 k.w. i art. 24 k.w. kary grzywny w kwocie 500 złotych,
 3. orzeczenie za czyny przypisane oskarżonej w pkt I, II i V części dyspozytywnej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy,
 4. uchylenie orzeczenia z punktu IV części dyspozytywnej wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy,
- a w wypadku niepodzielenia zarzutu wskazanego w punkcie II apelacji,
5. orzeczenie za czyny przypisane oskarżonej w pkt I, II, iV i V części dyspozytywnej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, zgodnie z zasadą asperacji”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługuje częściowo na uwzględnienie.

Zasadny jest pierwszy z podniesionych przez apelującego zarzutów, wskazujący na naruszenie przez Sąd I instancji normy intertemporalnej z art. 4 § 1 k.k. Prokurator trafnie podniósł, że z momentem wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) tj. z dniem 9 listopada 2013 r. uległa zmianie wartość graniczna mienia stanowiącego przedmiot przestępstwa kradzieży.

W myśl art. 2 pkt 4 powołanej ustawy art. 119 § 1 Kodeksu wykroczeń brzmi: „kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 wartości minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny”. Znowelizowany przepis art. 119 k.w. zmienił zatem wartość graniczną przedmiotu kradzieży decydującą o tym kiedy kradzież (stanowiącą tzw. czyn przepołowiony) należy kwalifikować jako wykroczenie z art. 119 k.w., a kiedy jako przestępstwo, poprzez odniesienie owej wartości do 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę (w miejsce dotychczas funkcjonującego wyznacznika kwotowego w wysokości 250 zł). Przepis art. 2 pkt 2 ustawy nowelizującej dodał jednocześnie art. 47 § 9 k.w., który doprecyzował pojęcie minimalnego wynagrodzenia użyte w dyspozycji art. 119 k.w., odsyłając do wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r.). Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów od dnia 1 stycznia 2013 r. wynagrodzenie to wynosiło 1 600 złotych, a od 1 stycznia 2014 r. – 1680 zł. 1/4 owych kwot to odpowiednio 400 i 420 zł.

Rację ma zatem apelujący podnosząc, że Sąd Okręgowy, przypisując B. J. czyn polegający na zaborze mienia wartości 400 zł powinien (kierując się normą intertemporalną z art. 4 § 1 k.k. obligującą Sąd do zastosowania ustawy nowej), uznać ją za winną wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., nie zaś przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok co do pkt III części dyspozytywnej i w miejsce art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjął prawidłową kwalifikację prawną tj. art. 119 § 1 k.w. i na podstawie tego przepisu wymierzył B. J. karę grzywny w wysokości 200 zł.

Zasługuje również na uwzględnienie drugi zarzut apelacji oskarżyciela publicznego. Sąd Apelacyjny podziela argumenty przedstawione w tym zakresie przez autora apelacji. Dodać do tego można, że Sąd I instancji nie poddał należytej ocenie całokształtu zeznań pokrzywdzonego K. O.. Zeznania te w części zawierającej stwierdzenie, że oskarżona posługiwała się tempore criminis nożem są bardzo stanowcze i konsekwentne. Już w momencie złożenia zawiadomienia o przestępstwie w dniu 18 listopada 2013 r. (krótko po zdarzeniu) K. O. oświadczył, że oskarżona użyła wobec niego noża, przykładając go do szyi i żądając pieniędzy (k. 7). Zeznania te pokrzywdzony podtrzymywał konsekwentnie w toku dalszego śledztwa oraz na rozprawie (vide: k. 19v, 74v i 386). Brak jest racjonalnych powodów aby w zakresie tym zeznaniom pokrzywdzonego odmówić wiary.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że istnieje podstawa do zmiany zaskarżonego wyroku co do pkt IV części dyspozytywnej. W realiach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny nie widział konieczności uchylecia zaskarżonego orzeczenia w tej części (zgodnie z postulatem apelującego) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (co do pkt IV części wstępnej orzeczenia).

Sąd odwoławczy dokonał wprawdzie w omawianym zakresie odmiennych ustaleń faktycznych niż Sąd I instancji, jednakże nie wiązało się to z zaostreniem orzeczonej wobec oskarżonej za ten czyn kary. W takim zaś tylko przypadku zgodnie z art. 454 § 2 k.p.k. nie można zmieniać ustaleń faktycznych w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zakwalifikował czyn przypisany B. J. w pkt IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku jako przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności. Na temat wymiaru orzeczonej wobec oskarżonej kary będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Punkty III i IV apelacji oskarżyciela publicznego zawierają de facto zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec B. J. kary pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska apelującego w tym zakresie.

Kwestionując zastosowanie wobec oskarżonej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności apelujący wskazuje na fakt (cyt.) „uprzedniego wielokrotnego skazania oskarżonej za przestępstwa przeciwko mieniu” (pkt III apelacji, str. 3).

Z dotyczącej B. J. karty karnej wynika, że była ona dotychczas trzykrotnie karana, z tym że za przestępstwa przeciwko mieniu dwukrotnie (k. 85). Wbrew twierdzeniu autora apelacji oskarżona nie była „wielokrotnie” skazana za

przestępstwa przeciwko mieniu, albowiem liczebnik „dwukrotny” to nie „wielokrotny” (wielokrotnie to od 3 do 9 razy). Użyty przez apelującego argument okazał się zatem chybiony.

Nie można również zgodzić się z nakreśloną przez oskarżyciela publicznego negatywną sylwetką oskarżonej. Jest rzeczą niewątpliwą, że zachowanie B. J. przed popełnieniem zarzucanych jej czynów było wysoce naganne. Niemniej aktualnie sytuacja ta uległa zasadniczej zmianie. Oskarżona w dniu (...) urodziła dziecko i zamieszkała w (...) w Ś.. Od 17 stycznia 2015 r. przebywa w ośrodku prowadzonym przez Caritas Archidiecezji (...).

Z informacji udzielonych przez obie wymienione wyżej placówki opiekuńcze (k.463-466) wynika, że B. J. troskliwie opiekuje się swoją córką, zachowuje się nienagannie i bierze czynny udział w terapii dotyczącej utrzymania abstynencji alkoholowej.

W przedstawionej sytuacji Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że istnieją podstawy do zastosowania w przypadku czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV części dyspozytywnej orzeczenia (po zaostrzeniu kwalifikacji prawnej tego czynu na art. 280 § 2 k.k.) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Mając na względzie bliskość czasową oraz związek podmiotowo-przedmiotowy przypisanych oskarżonej czynów, Sąd Apelacyjny uznał, że istnieją też podstawy do zastosowania przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady absorpcji.

Okoliczności wynikające z dotyczących B. J. opinii (sporządzonych przez placówki opiekuńcze w Ś. i G.) wskazują, że od chwili urodzenia córki – to jest od 25 czerwca 2014 r. oskarżona prowadzi nienaganny tryb życia, zajmuje się troskliwie swoim dzieckiem i kontynuuje terapię odwykową, pozwalającą jej na utrzymywanie abstynencji alkoholowej. W świetle owych okoliczności zachodzi w odniesieniu do oskarżonej pozytywna prognoza kryminologiczna, o której mowa w art. 69 k.k. Umieszczenie obecnie oskarżonej w zakładzie karnym zniweczyłoby pozytywny proces jej resocjalizacji, który przebiega prawidłowo w warunkach wolnościowych.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł wobec B. J. nową karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (po wspomnianych wcześniej zmianach zaskarżonego wyroku), której wykonanie warunkowo zawiesił na okres lat 5, nakładając na oskarżoną w trybie art. 72 § 1 pkt 5 i 8 k.k. obowiązki takie same jak uczynił to Sąd I instancji oraz oddając ją w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (art. 73 § 1 k.k.).

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zatem apelacji w tej części, w której autor domagał się orzeczenia wobec B. J. bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze opiera się o art. 624 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonej zawartego w odpowiedzi na apelację prokuratora o zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Obrońca oskarżonej, prawidłowo zawiadomiony, nie stawiał się na rozprawę apelacyjną. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny droga analogii uwzględnił stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 1 października 2008 r. (V KK 215/08, LEX nr 457946), w którym to orzeczeniu wskazano, że „W sytuacji, gdy wnioskujący o zasądzenie <<kosztów za postępowanie kasacyjne>> ograniczył się tylko do odpowiedzi na kasację Prokuratora Generalnego i to jako obrońca z urzędu ustanowiony jeszcze w normalnym toku postępowania, a nie w postępowaniu kasacyjnym, i nie wziął przy tym udziału w samej rozprawie kasacyjnej, do czego miał prawo (art. 84 § 3 zd. 2 k.p.k.) i o której to rozprawie był prawidłowo powiadomiony, to tym samym nie ma podstaw do przyznania mu jakiegokolwiek wynagrodzenia od Skarbu Państwa za <<działalność>> obrończą po wydaniu przez sąd odwoławczy wyroku będącego przedmiotem tego postępowania kasacyjnego”.

Podobny pogląd wyrazili Komentatorzy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461) A. P. i T. P.. W Komentarzu do § 14 powołanego rozporządzenia wywodzą oni, że

(cyt.) „Stawki minimalnego wynagrodzenia adwokackiego przewidziane w § 14 ust. 2 pkt 3-6 rozporządzenia znajdują zastosowanie wtedy ***gdy adwokat faktycznie występuje przed danym Sądem***”.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie zasądził na rzecz adw. A. N. postulowanych w odpowiedzi na apelację prokuratora kosztów za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.